

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/219/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614208910
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1614208910.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľky: V. B. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. R. XXX, zast. advokátkou JUDr. Vladimírou Hrebíkovou, so sídlom Duklianskych hrdinov 2946/6, Malacky, proti odporcovi: V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. X, X., o nároky podľa ust. § 74 ods. 2 Zákona o rodine, na odvolanie odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Malacky zo dňa 27. januára 2015, č.k. 5C 336/2014-96, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v časti povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke sumu 1.350 eur, potvrdzuje.

Vo zvyšku napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením (druhým v poradí) súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky v období od 01.08.2014 do 31.07.2016 sumou 120 eur mesačne vždy do 15-teho dňa každého mesiaca vopred počnúc dňom právoplatnosti uznesenia a pod stratou výhody splátok, povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 2.183 eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia, a nahradiť navrhovateľke trovy konania v sume 756,58 eur, do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Rozhodol tak o návrhu navrhovateľky, ktorým sa domáhala, aby bol odporca zaviazaný prispieť na jej výživu v období od 01.08.2014 do 31.07.2016 sumou 3.600 eur, teda 150 eur mesačne (pôvodným návrhom žiadala 200 eur mesačne), zaplatiť jej príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom vo výške 833 eur, a sumu 1.350 eur, potrebnú na zabezpečenie výživy dieťaťa na dobu 37 týždňov, obsahujúcu aj náklady na výbavičku na dieťa, po 150 eur mesačne.

Svoje rozhodnutie odôvodnil po vykonanom dokazovaní, spočívajúcom vo vypočúvaní účastníkov konania a v oboznámení sa s produkovanými listinnými dôkazmi, právne ust. § 74 ods. 1 a 2 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine, keď mal v prvom rade za nesporné, že v čase podania návrhu tehotná navrhovateľka podala návrh v súlade s ust. § 74 ods. 2 Zákona o rodine proti mužovi, ktorého otcovstvo je pravdepodobné, nakoľko z vypočúvania samotného odporcu mal za preukázané, že mal s navrhovateľkou pohlavný styk v čase rozhodnom pre počatie dieťaťa. Vyhodnotil, že i keď odporca svoju schopnosť počať dieťa spochybňoval, je dôvodné pokladať ho za možného a pravdepodobného otca dcéry navrhovateľky, mal. N. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej „dcéra navrhovateľky“), aj keď jeho otcovstvo zatiaľ určené nebolo.

Vykonaným dokazovaním zistil, že navrhovateľka je slobodná, býva u svojich rodičov, v súčasnosti je na materskej dovolenke, o maloletú dcéru sa osobne stará, a od augusta 2014 je jej vyplácaný rodičovský príspevok vo výške 203,20 eur a prídavky na dieťa vo výške 23,52 eur mesačne, pričom iný príjem nemá. Mal za to, že v návrhu uviedla reálne a oprávnené náklady spojené s jej tehotenstvom a pôrodom, ako i výšku nákladov potrebných na zabezpečenie výbavičky pre dieťa. V tejto súvislosti poukázal na jej podrobný rozpis vecí, ktoré bolo treba zabezpečiť ako výbavičku pre dieťa, ako i na ňou rozpisované náklady spojené s tehotenstvom, ktoré súviseli so zdravotnou starostlivosťou a s obstaraním

pre ňu potrebnej výbavy v súvislosti s tehotenstvom a pôrodom. Uviedol, že navrhovateľka predložila aj účtovné doklady o kúpe jednotlivých vecí, ktoré mala k dispozícii, keď ostatné veci kúpila ako staršie prostredníctvom internetu, a k takýmto veciam doklady o nadobudnutí nemá. Ohľadom výšky obvyklých výdavkov spojených s tehotenstvom, pôrodom a prvým rokom veku dieťaťa poukázal na navrhovateľkou predložený výsledok prieskumu spoločnosti Cord Blood Center, publikovaný TASR dňa 05.02.2014, podľa ktorého sú iba pravidelné výdavky na starostlivosť a výživu pre dieťa vo výške 342 eur mesačne. Dospel potom k záveru, že výšku oprávnených nákladov na svoju výživu, taktiež náklady, ktoré súviseli s jej tehotenstvom a pôrodom a rovnako aj náklady potrebné na zabezpečenie výbavičky pre dieťa, navrhovateľka preukázala.

Z listinných dôkazov mal za preukázaný súčasný mesačný príjem odporcu cca. 300 eur netto, pričom vyhodnotil, že to zrejme nie je jeho jediný príjem. V súvislosti s tvrdeniami odporcu, že nemá prostriedky, byt, a že má ďalšiu vyživovaciu povinnosť, poukázal na ust. § 75 ods. 1, druhej vety za bodkočiarkou Zákona o rodine, keď z výpisov z SMS správ, ktoré navrhovateľke v priebehu ich známosti, resp. tehotenstva zasielal, zistil, že hrával rôzne hazardné hry, a že takýmto spôsobom utrácal peňažné prostriedky rádovo v tisíckach eur. Uviedol, že odporca sa v minulosti dlhodobo zdržiaval v zahraničí, s čím museli byť spojené značné náklady. Poukázal tiež na to, že odporca dobrovoľne uznal otcovstvo k mal. B. A., ktorej nie je biologickým otcom, pričom k nej si vyživovaciu povinnosť plní, voči navrhovateľke a jej dieťaťu však svoju vyživovaciu povinnosť odmieta. Pri rozhodovaní potom zobral do úvahy osobnú starostlivosť navrhovateľky o dieťa, skutočnosť, že navrhovateľka nemá okrem rodičovského príspevku a prídavkov na dieťa žiadny príjem (je na materskej dovolenke), pričom bez pomoci svojich rodičov by nedokázala zabezpečiť svoju výživu a výživu jej dcéry. Vychádzajúc z ust. § 74 ods. 2 Zákona o rodine dospel k záveru, že na výžive navrhovateľky a jej dcéry je povinný podieľať sa aj odporca ako muž, ktorého otcovstvo je pravdepodobné. Vzhľadom na zistené schopnosti a možnosti odporcu mu preto uložil povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky v období od 01.08.2014 do 31.07.2016 sumou 120 eur mesačne a zaplatiť jej sumu 2.183 eur ako príspevok na úhradu nákladov spojených s jej tehotenstvom a pôrodom, a ako sumu potrebnú na zabezpečenie výživy dieťaťa po dobu 37 týždňov.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcu zaviazal na náhradu trov právneho zastúpenia navrhovateľky v celkovej výške 756,58 eur za štyri úkony právnej služby s režijným paušálom.

Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie odporcu, a žiadal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmeniť a návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietnuť. Opätovne spochybnil navrhovateľkou tvrdenú pravdepodobnosť jeho otcovstva k maloletej N. B., keď poukázal na to, že v rozhodnom období došlo medzi ním a navrhovateľkou k pohlavnému styku len dvakrát, a k dokonaniu súložie podľa jeho vedomia ani raz nedošlo. Namietal tiež skutočnosť, že v rozhodnom čase nebol jediným, s kým mala navrhovateľka pohlavný styk. Rozporoval aj výšku priznaného príspevku, ktorú považoval za privysokú a namietal, že nie je reálne v jeho možnostiach a schopnostiach ju platiť. Súdu prvého stupňa vytkol, že sa nedostatočne zaoberal skúmaním jeho zárobkových možností. V tejto súvislosti uviedol, že medzičasom došlo ku skončeniu jeho pracovného pomeru u zamestnávateľa Q. C. - C., a vzhľadom na to, že má podmienene odložený trest odňatia slobody, má len minimálnu šancu nájsť si slušne platenú prácu. Súd prvého stupňa neskúmal ani jeho majetkové pomery a uspokojil sa len s dôkazmi predloženými navrhovateľkou. Výdavky, ktoré navrhovateľka uviedla, považoval za nadštandardné, keď už sumu 900 eur za kočík považoval za prehnanú vzhľadom na jeho vedomosť, že kočíky sa dajú kúpiť podstatne lacnejšie. Mal za to, že nároky navrhovateľky na výbavičku pre dieťa boli isto prehnané a nezodpovedali jej finančnej situácii. Poukázal na to, že z vlastnej skúsenosti vie, že výbavička pre dieťa sa dá zaobstarať aj za podstatne menej peňazí. Spochybnil ako privysokú aj výšku nákladov navrhovateľky súvisiacich s pôrodom a tehotenstvom, keď mal za to, že výška týchto nákladov v konaní nebola ani dostatočne preukázaná. Podľa jeho názoru mal súd prvého stupňa pri určovaní výšky príspevku vychádzať z nákladov, ktoré bolo potrebné vynaložiť na výživu tehotnej navrhovateľky a na výdavky spojené s tehotenstvom a pôrodom, a ktoré mala navrhovateľka riadne preukázať a zdokladovať, pričom sumy uvedené v zozname nákladov ňou predloženom považoval za nadhodnotené a niektoré náklady nepovažoval ani za nevyhnutné. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia ani nezistil, aké úvahy viedli súd prvého stupňa k tomu, aby určil na výživu navrhovateľky sumu 120 eur mesačne po dobu dvoch rokov, ani ako sa vysporiadal s jeho finančnou situáciou pri posudzovaní celkovej výšky príspevku. Zdôraznil, že nevlastní žiadny hnutelný ani nehnuteľný majetok väčšej hodnoty, prispieva na výživu maloletej dcéry jeho priateľky, ktorú si osvojil, a súd by mal preto vychádzať z jeho terajšej finančnej situácie a nie z jeho pomerov v minulosti. Nesúhlasil ani s rozhodnutím o trovách právneho zastúpenia,

keď namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že navrhovateľka nemala vo veci plný úspech.

Navrhovateľka sa k odvolaniu odporcu nevyjadřila.

Odvolačný súd vec prejednal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie odporcu je z časti dôvodné.

Podľa ust. § 74 ods. 1 Zákona o rodine, otec dieťaťa, za ktorého matka dieťaťa nie je vydatá, je povinný najdlhšie po dobu dvoch rokov, najneskôr odo dňa pôrodu prispievať matke primerane na úhradu jej výživy a poskytnúť jej príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom.

Podľa ust. § 74 ods. 2 Zákona o rodine, súd môže na návrh tehotnej ženy uložiť mužovi, ktorého otcovstvo je pravdepodobné, aby poskytol vopred sumu potrebnú na zabezpečenie jej výživy podľa odseku 1, príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom a sumu potrebnú na zabezpečenie výživy dieťaťa po dobu, počas ktorej by žene patrila materská dovolenka podľa osobitného predpisu.

Podľa ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Odvolačný súd z predloženého spisu zistil, že navrhovateľka sa návrhom podľa ust. § 74 ods. 2 Zákona o rodine domáhala uloženia povinnosti odporcovi prispieť na jej výživu v období od 01.08.2014 do 31.07.2016 sumou 4.800 eur v splátkach po 200 eur mesačne, ďalej povinnosti zaplatiť jej sumu 2.183 eur, z čoho suma 833 eur predstavuje príspevok na úhradu jej nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom, a 1.350 eur sumu potrebnú na zabezpečenie výživy jej dcéry po dobu, počas ktorej by jej patrila materská dovolenka, teda po dobu 37 týždňov, a sú v nej zahrnuté aj náklady na výbavičku pre dcéru. V čase podania návrhu bola navrhovateľka tehotná, preto je v tomto konaní aktívne legitimovaná, pričom ako otca dieťaťa, ktoré sa jej narodí (v súčasnosti už narodené dcéry mal. N. B., nar. XX.XX.XXXX), označila odporcu dôvodiac tým, že od októbra 2013 mala intímny pomer výlučne s ním. Odporca pravdepodobnosť svojho otcovstva v konaní pred súdom prvého stupňa popieral najskôr svojou neplodnosťou, a neskôr tvrdením, že v období rozhodnom pre počatie dieťaťa mal pohlavný styk s navrhovateľkou len dvakrát a tento ani nebol dokonaný.

Odvolačný súd už vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení vysvetlil režim rozhodovania o nárokoch tehotnej ženy voči pravdepodobnému otcovi jej dieťaťa podľa ust. § 74 ods. 2 Zákona o rodine. Citované ustanovenie pojednáva o zabezpečení tehotnej ženy zo strany pravdepodobného otca do budúcnosti, teda zaplatením potrebnej sumy vopred, a to za stavu zo zákona vyplývajúcej naliehavosti úpravy, preto sa rozhodnutie podľa tohto ustanovenia svojím charakterom podobá predbežnému opatreniu. Jeho zmyslom je chrániť nároky tehotnej nevydatej ženy (budúcej matky) na zabezpečenie jej výživy a výživy dieťaťa voči mužovi, ktorého otcovstvo ešte nie je určené, je však pravdepodobné. V tomto konaní sa teda nepreukazuje, či je alebo nie je označený muž otcom dieťaťa, zisťuje sa len, či je jeho otcovstvo pravdepodobné, čo je odôvodnené práve vyššie uvedeným účelom ust. § 74 ods. 2 Zákona o rodine. Súd prvého stupňa dospel po vyhodnotení dokazovania potom k správne záveru o pravdepodobnosti otcovstva navrhovateľkou označeného odporcu k jej dieťaťu, pretože niet pochyb, že odporca súložil s navrhovateľkou v období rozhodnom pre počatie dieťaťa. Na námietky odporcu odvolačný súd uvádza, že navrhovateľka ho označila ako pravdepodobného otca z dôvodu, že v období rozhodnom pre počatie dieťaťa súložila výlučne s ním, pričom sám odporca potvrdil, že mal v uvedenom čase s navrhovateľkou pohlavný styk. Už tieto okolnosti odôvodňujú záver, že odporca môže byť otcom dieťaťa, a pravdepodobnosť jeho otcovstva bola teda osvedčená. Vzhľadom na predbežný charakter tohto konania nie je potrebné otcovstvo odporcu bez akýchkoľvek pochybností preukázať, pretože záver o jeho pravdepodobnosti postačuje na ustálenie jeho pasívnej legitimácie v tomto konaní. Preto námietky odporcu a jeho subjektívne názory, ktorými pravdepodobnosť svojho otcovstva spochybňoval, vyhodnotil odvolačný súd ako nedôvodné.

Kým otcovstvo k maloletej N. B. nie je určené, môže súd navrhovateľke voči odporcovi priznať ňou v návrhu požadované nároky podľa ust. § 74 ods. 2 Zákona o rodine. Navrhovateľka sa domáha priznania všetkých troch nárokov, upravených v uvedenom ustanovení, a to príspevku na zabezpečenie jej výživy po dobu dvoch rokov, príspevku na úhradu nákladov spojených s jej tehotenstvom a pôrodom, a tzv. „preddavku“ na zabezpečenie výživy dieťaťa za obdobie, počas ktorého by jej patrila materská dovolenka v zmysle Zákonníka práce. Odvolací súd dospel po preskúmaní spisu a napadnutého uznesenia k záveru, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že navrhovateľka preukázala dôvodnosť nároku na zabezpečenie výživy dieťaťa v uplatnenej výške, a aj rozhodol správne, ak odporcu zaviazal povinnosťou poskytnúť navrhovateľke sumu 1.350 eur, potrebnú na zabezpečenie výživy dieťaťa po dobu 37 týždňov (cca deväť mesiacov), počas ktorej by navrhovateľke ako osamelej matke patrila materská dovolenka podľa Zákonníka práce. Správne aj ustálil, že tento nárok zahŕňa tiež náklady na zaobstaranie detskej výbavičky, pretože náklady na výbavičku sú súčasťou výživného na maloleté dieťa. Skutočnosť, že je nevyhnutné ich vynaložiť, nepovažoval ani odvolací súd za spornú, nakoľko nie je potrebné preukazovať všeobecne známe skutočnosti, a to, že novorodenec potrebuje postieľku s matracom, vankúšom a paplónom, kočík, autosedačku, oblečenie, vaničku, hygienické potreby, deky, plienky, fľašky, hračky a podobne. Navrhovateľka v návrhu uviedla, že na výbavičku vynaložila sumu cca 3.000 eur, a podrobne rozpísala položky a príslušné ceny ňou zakúpenej výbavičky, pričom niektoré výdavky aj doložila dokladmi o kúpe. Ostatné veci kúpila podľa jej vyjadrenia bez dokladu od známych a cez internet s odôvodnením, že to bolo lacnejšie. Všetky navrhovateľkou zakúpené veci, tvoriace výbavičku, považoval odvolací súd pre dieťa za nevyhnutné a potrebné pre jeho zdravý rozvoj. Navrhovateľka tiež predložila podrobný zoznam mesačných výdavkov na maloletú (plienky, mlieko, kozmetika, vlhčené obrúsky, mastičky, voda pre kojencov, čaj, prášok na pranie, prebaľovacie podložky, oblečenie, dokrmovanie), z ktorého vyplýva, že mesačne vynaloží na potreby dieťaťa cca 330 eur, čo odvolací súd vyhodnotil ako odôvodnené vynaložené náklady. Z aktuálneho prieskumu spol. Cord Blood Center, ktorým boli zisťované reálne výdavky na výbavičku ako aj spojené so zabezpečením výživy dieťaťa v prvom roku života vyplýva, že na výbavičku sa v priemere vynakladá suma 2.109 eur, a priemerné mesačné náklady na zabezpečenie výživy dieťaťa v prvom roku jeho života sú 342 eur (podľa oficiálnej tlačovej správy TASR z 05.02.2014). S poukazom na tieto skutočnosti považoval aj odvolací súd navrhovateľkou od odporcu vopred požadovanú sumu na zabezpečenie výživy maloletej počas deviatich mesiacov vo výške 1.350 eur, teda 150 eur mesačne, za primeranú a odôvodnenú, keďže bez ohľadu na dôvodnosť všetkých finančných prostriedkov, vynaložených navrhovateľkou na výbavičku, ňou požadovaná suma pokrýva necelú polovicu nákladov, ktoré je mesačne potrebné vynaložiť len v súvislosti so starostlivosťou a výživou dieťaťa, čo je preukázané i vyššie uvedeným prieskumom, a je i všeobecne známou skutočnosťou, ktorú netreba dokazovať. Preto sa ani nezaoberal námietkami odporcu, ktorý nesúhlasil s výškou finančných prostriedkov, vynaložených navrhovateľkou na výbavičku dieťaťa, a tvrdil, že niektoré veci, napr. kočík, si mohla zaobstarať lacnejšie. I keby odvolací súd k jeho námietkám prihliadol, nie je vzhľadom na predpokladané mesačné náklady v súvislosti s výživou maloletej suma vynaložená na výbavičku rozhodujúcou pre posúdenie odôvodnenosti nároku uplatneného navrhovateľkou v tejto časti.

Odvolací súd v tejto súvislosti opätovne zdôrazňuje, že vzhľadom na charakter tohto konania, je pri rozhodovaní o poskytnutí sumy na zabezpečenie výživy dieťaťa do budúcnosti postačujúce osvedčiť predpokladanú výšku výdavkov, ktoré bude v budúcnosti počas deviatich mesiacov potrebné vynaložiť na jeho výživu. Navrhovateľka predpokladanú výšku výdavkov aj podľa odvolacieho súdu dostatočne osvedčila, a keďže všetky tieto zvýšené výdavky nemôže znášať len ona (ochranu jej poskytuje práve ust. § 74 ods. 2), je požiadavka spoluúčasti pravdepodobného otca odôvodnená. Rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo preto v časti uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľke na zabezpečenie výživy dieťaťa počas deviatich mesiacov sumu 1.350 eur správne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v tejto časti podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Vo zvyšku odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil, a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď prihliadol aj na procesné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Navrhovateľka sa pôvodným návrhom domáhala aj uloženia povinnosti odporcovi prispieť na jej výživu v období od 01.08.2014 do 31.07.2016 sumou 4.800 eur v splátkach po 200 eur mesačne. Tento návrh zobrala na pojednávaní dňa 27.01.2015 v časti sumy 1.200 eur späť, a žiadala odporcu zaviazat' na zaplatenie sumy 3.600 eur v splátkach po 150 eur mesačne. Súd prvého stupňa nezisťoval súhlas odporcu s čiastočným späťvzatím, ani nerozhodol o zastavení konania v časti späťvzatia návrhu. Ak potom rozhodol výrokom

napadnutého uznesenia, ktorým uložil odporcovi povinnosť „prispievať na výživu navrhovateľky v období od 01.08.2014 do 31.07.2016 sumou 120 eur mesačne počnúc dňom právoplatnosti uznesenia a pod stratou výhody splátok“, nie je v prvom rade zrejmé, o akom nároku navrhovateľky rozhodol, nakoľko nemal ustálený predmet konania. Úplne tiež opomenul výrok, ktorým (zrejme) v časti nad rámec priznanej sumy návrh navrhovateľky zamietol, z čoho okrem vyššie uvedeného pochybenia plynie, že ani nerozhodol o celej (doposiaľ neustálenej) veci. Naviac, ním zvolený, vyššie citovaný výrok nie je v súlade s ust. § 74 ods. 2 Zákona o rodine, je zmätočný a nevykonateľný. Podľa ust. § 74 ods. 2 Zákona o rodine súd rozhoduje o povinnosti odporcu poskytnúť navrhovateľke vopred konkrétnu sumu potrebnú na zabezpečenie jej výživy podľa ods. 1 § 74 (pričom môže povoliť jej splácanie v splátkach, a pod stratou tejto výhody), a nie o povinnosti odporcu prispievať mesačne nejakou sumou na výživu navrhovateľky. Úplne zmätočne pôsobí tiež časť tohto výroku „pod stratou výhody splátok“, keď z neho vôbec nevyplýva, že by súd prvého stupňa nejaké splátky povolil. Kedy a aká suma by mala byť v prípade nedodržania údajných splátok odporcom splatná, nie je možné z uvedeného výroku zistiť. Bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní najskôr zistiť súhlas odporcu s čiastočným späťvzatím návrhu, rozhodnúť o zastavení resp. nezastavení konania v časti späťvzatia, a následne rozhodnúť o celej prejednávanej veci v časti navrhovateľkou požadovanej sumy príspevku na jej výživu v období od 01.08.2014 do 31.07.2016, pričom v prípade vyhovie jej návrhu aspoň v časti, bude výrok znížiť na zaplatenie určitej sumy (ktorej zaplatenie môže povoliť v splátkach a pod stratou tejto výhody), a vo zvyšku bude návrh zamietnutý. Odhliadnuc od týchto procesných väd dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je v tejto časti nepreskúmateľné, keď z neho síce vyplýva konštatácia, že navrhovateľka preukázala výšku oprávnených nákladov na svoju výživu, úplne však absentuje úvaha súdu prvého stupňa na základe akých dôkazov alebo skutočností k tomuto záveru dospel, ako aj vyhodnotenie, prečo považoval príspevok vo výške 120 eur mesačne za primeraný. Rozsah príspevku je totiž daný práve kritériom primeranosti. Bude preto jeho úlohou zistiť konkrétne náklady a potreby navrhovateľky, ako aj jej majetkové pomery, a tiež zákonné hľadiská pre určenie rozsahu vyživovacej povinnosti, teda schopnosti, možnosti, majetkové pomery odporcu, potencialitu jeho príjmov a vyhodnotiť súlad s dobrými mravmi, pričom neopomenie, že tento príspevok na výživu navrhovateľky bude užší než v prípade vzájomnej vyživovacej povinnosti manželov. Podľa svojich zistení potom určí primerané výživné a svoje rozhodnutie náležite odôvodní.

Rovnakou vadou nedostatočného zistenia skutkového stavu a nepreskúmateľnosti trpí aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke príspevok na úhradu nákladov spojených s jej tehotenstvom a pôrodom vo výške 833 eur, keď z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, ktoré konkrétne náklady navrhovateľky mal súd prvého stupňa za preukázané, a prečo zaviazal odporcu na príspevok práve vo výške 833 eur. Je nepochybné, že navrhovateľka už porodila dcéru, preto nie je možné vychádzať v tejto časti z predpokladaných nákladov, ale len z nákladov skutočne navrhovateľkou v súvislosti s jej tehotenstvom a pôrodom vynaložených, a z tejto sumy určiť príspevok odporcu, ktorý je povinný navrhovateľke zaplatiť. Odvolací súd pripomína, že dôkazné bremeno o výške vzniknutých a vynaložených nákladov zaťažuje navrhovateľku, ktorá ich musí preukázať dôkazmi. Úlohou súdu prvého stupňa bude potom posúdiť odôvodnenosť nákladov, a určiť, v akej časti je odporca povinný odôvodnené náklady súvisiace s tehotenstvom a pôrodom navrhovateľky znášať, keď prihliadne na príjmové a majetkové pomery navrhovateľky a odporcu v zmysle zákonných kritérií. Svoje závery bude povinný tiež náležite odôvodniť.

So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo zvyšku, teda nad rámec potvrdenej povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke sumu 1.350 eur (potrebnú na zabezpečenie výživy dieťaťa), podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p. zrušil, a vec mu podľa ods. 2 § 221 O.s.p. vrátil na ďalšie konanie.

O trovách prvostupňového aj odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci (ust. § 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.